אש קודש — חקת

ותמת שם מרים וכו' ולא הי" מים לעדה, כי הבאר בזכות מרים, ונבין נא למה דוקא בזכותה, לא שאנו רוצים לדעת למה אז הי" הבאר דוקא בזכותה, כי אין לנו השגה בצדקת מרים ובשאר הצדיקים שהיו אז, רק מה זה מרמז לנו.

ואפשר כי רש"י פי" אף היא בנשיקה מתה ומפני מה לא נאמר בה על פי ד' שאינו דרך כבוד של מעלה, ומה זה מרמז לנו,

כי ע"פ פשוט מה אין זה דרך כבוד של מעלה, הלא אין נשיקה זו ח"ו נשיקה גופנית, ואפשר כי נודע מספרי כ"ק אא"מ הרהצוה"ק זצוקללה"ה שהאיש ישראלי צריך לדעת שגם בשעה שהוא מתעורר באדל"ת ג"כ הוא ית' נותן בו דעת ורצון ממעלה כדי שיתעורר מלמטה, ובשאר ספ"ק איתא ע"ז רמז מהפסוק בתהילים, ולך ד' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו, שבאמת הוא ית' המעוררו ונותן בו כח ורצון כנ"ל לעשות מעשה הטוב וא"כ לא הי" מגיע לאיש שכר כי עיקר הוא ד' העושה, אבל זהו חסד ד' שמשלם לאיש שכר כאילו האיש הי' העושה, ולך ד' חסד, כי אתה תשלם לאיש כמעשהו כאילו הוא הי" העושה עכ"ל הק', נמצא לפי"ז שאשה הנעשה צדקת ולומדת תורה ומקיימת המצוות, זאת היא מעשה שלה, כיון שאינה מצווה ועושה וא"כ לא עוררו אותה כ"כ ממרום לזה. וזה אף היא בנשיקה מתה, ומפני מה לא נאמר בה על פי ד', שאינו דרך כבוד של מעלה, היינו הא שבאה למדרגה גדולה כזו לא היה בהתעוררות של מעלה ורק באתערותא דלתתא לכן לא שייך לומר על פי ד', וכיון שמקור עבודתה בה הוא, וממנה נובע, לכן הבאר מקור הנובע מים חיים מים קדושים, היתה בזכותה.

ובזה אפשר מעט להבין בשכלנו הקטן ברמז לעבודה למה הכה מש"ר את הסלע כי איתא בזוה"ק ויחי (רכ"ז ע"ב) על הפסוק ויברך את יוסף אע"ג שלא ראינו בזה ברכה ליוסף רק לבניו, ואמר ר"י ברכתא דבנוי הו' וכד אתברכאן בנוי איהו מתברך, דברכתא דבנוי דבר נש ברכתי' איהי עכ"ל הק', כך הוא טבע האיש כשח"ו אין טוב לבניו אף שלו טוב, מ"מ רע לו, וכשבניו בברכה וטובה זהו טובתו, הענין אפשר, כי נודע מספרים שלולי חטא אדה"ר והי" אדם קיים לעולם, הי" קיום גם באיש שהאיש הפרטי הי" חי וקיים, ולאחר שחטא הוא רק קיום במין, שמין האדם קיים כנודע, ואיך קיומו, ע"י בניו ובני בניו וכו', לכן אפי"ל שכמו שברצון פנימי שלמעלה מן השכל רוצה האיש בקיומו שיתקיים, יותר רוצה ברצון פנימי זה שיתקיימו בניו, מפני שקיום שלו הוא רק לזמן קצוב, של שנות חייו, וקיום בניו הוא קיום שלו לנצח, בניו ובני בניו וכו', והגם שאיתא ברש"י (נמצא גם בבראשית רבה פ' נ"ד) עד כאן רחמי האב על הבן, הוא רק לעניין הרגשה, שאינו מרגיש כ"כ את אהבתו בפועל רק עד בנו נינו ונכדו, אגל רצונו זה שמרגיש בקיום בניו ניניו ונכדיו הוא רצון הקיום אשר בפנימיותו שרוצה שיתקיים לנצח. בנים אתם לד' אלקיכם, והגם שהוא ית' נצחי, ואנו ימינו כצל עובר, ואיך שייך לומד לנו בנים לד' אבל בנים וכו' ע"י הבנים גם אנו נצחיים, כי כל זמן שעוה"ז יתקיים, נצחיות ישראל ע"י בניהם ובני בניהם, ובכלות אלף השישי וכל העולם יתבטל או תהא נצחיותנו ע"י תחה"מ וקיום גם באיש כמו קודם החטא, וזה שמתפללים בבהמ"ז הרחמן הוא ישתבח לדור דורים ויתפאר בנו לעד ולנצח נצחים וכו' לעד ולעולמי עולמים, שלנצח נצחים ולעולמי עולמים יתפאר ויתהדר בנו ע"י הדור דורים שלנו.

והנה נודע שעיקר השתלשלות הספירות ועולמות העליונים ותחתונים הוא ע"י ההולדות שזה מוליד זה וזה זה, חוץ מהטעמים המובאים בספ"ק, אפי"ל כי הוא ית' למעלה מכל העולמות, ובמה גילה את הארתו, בהבריאה, היינו שהבריאה דבר הוא שע"י נעשה התגלות אלקות, לכן גם את הבריאה, היינו הדבר שעל ידה גילה את הארתו, הוצרך הוא ית' לחדש, כי לא היתה עד אז ולא נתגלה הארתו, וזהו שעולם הבריאה היא העולם השני ועולם האצילות קדמו, מפני שגם הבריאה אצל ד', ובאצילות איהו וחייוהי חד בהון כנודע, וע"י הבריאה הוא מתגלה, לכן העולמות והספירות שהם בחינות התגלותו ית' עיקר פעולתם היא ההולדות וההתחדשות, בכל מע"ב כתיב רק שמות אלקים ואח"כ כתיב ביום עשות הוי' אלקים פרש"י מתחילה עלה במחשבה לברוא את העולם במדה"ד ראה שאין העולם מתקיים שיתפה למדת הרחמים, נמצא שהבריאה והקיום, שני דברים הם, דהא עלה במחשבה לבראו אע"פ שלא הי" מתקיים, היינו כנ"ל שעיקר ההתגלות אשר גילה הוא ית' הארתו הוא ע"י בריאה, היינו בריאה תמידית זה לזה הה לזה, ואח"כ שיתפה למדה"ר כדי שגם האיש יתקיים.

ומתורצת בזה קושיא הנודעת למה עלה במחשבה מתחילה כך ואח"כ כך שזהו שייך רק באדם שמתחילה לא ראה ואח"כ ראה ולא ח"ו אצלו ית', אבל להנ"ל הוא כדי שתוכל להיות בחירה, כי אילו עלה במחשבה לברוא את העולם מתחילתו באופן שגם יתקיים, ולא היתה מחשבה אחרת, כי אז לא הי" יכול האדם לחטוא כיון שע"י החטא נפסק הקיום באיש ונעשה רק קיום במין, קיום שהוא רק ע"י בריאה תמידית בלבד שזה מוליד זה וזה זה, לכן מתחילה עלה במחשבה לברוא במדה"ד והיא בריאה שאין העולם מתקיים באיש, וקיומו רק ע"י בריאה תמידית, ואח"כ שיתפה למדה"ד גם קיום באיש, ואז הי" יכולה להיות בחירה שיחטא ונעשה שוב קיום במין ע"י ההולדה ובריאה תמידית לא באיש, כמו שכבר הי" במחשבה מתחילה.

אבל בנ"י בנים אתם להוי" אלקיכם, אלקים היא בריאה וקיום במין לבד והוי" היא גם באיש כנ"ל מתחילה וכו' במדה"ד אלקים וכו' שיתפה למדה"ד הוי" קיום באיש, עתה בזה"ז הנצחיות שלנו שיש לנו שייכות אליו ית' הוא קיום המין לבחי' אלקיכם והוא ע"י הבנים, ולעתיד תהי" [השייכות] לבחי' הוי', גם נצחיות של קיום האיש, והקיום במין לבד, בזה"ז על ידי הבנים, ולא ע"י הבנים הנולדים מאבותיהם בלבד, רק גם ע"י שמלמדין תורה לבני ישראל, שכל המלמד את בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו, דהיא כעין ההולדה שבספירות שמגלה להם האורות והקדושה.

והוא גדלות תינוקות של בית רבן, ובת"ז הק' איתא שהם אנפי דשכינתא, להנ"ל חוץ מזה מפני התורה שהם לומדים, רק גם מפני שמלמדים עמהם תורה, כי המלמד הוא הבורא ומחדש בחי' בריאה והולדה בספירות, וכנ"ל הבריאה היא התגלות שהוא ית' גילה הארתו על ידה, נמצא שהם התחדשות בגופנית כי תנוקות הם, וגם בתורה מתחדשים ונולדים שגם זה היא מין לידה כנ"ל המלמד וכו' כאילו ילדו, נמצא שהם בחי' בריאה וכיון שבבריאה נעשה התגלות אלקות לכן הם אנפי דשכינתא שע"י נעשה התגלות השכינה, וכנ"ל גם הנצחיות של ישראל בעוה"ז רק ע"י הבנים הוא, לכן השונא ישראל הראשון פרעה על התינוקות של ישראל התנפל כל הבן הילוד ובו' וכן תמיד מאכזריות של משונאי ישראל ביחוד מתאכזרים על ילדי ישראל, אם ח"ו להרגם או לאנסם לכפירה כנודע מהגזרות אשר היו לפני מאות שנים ר"ל, וכמו שלדאבון לבנו רואים גם עתה, שעל כל האכזריות והרציחות האיומות הנשפכות עלינו בית ישראל, האכזריות והרציחות על הבנים והבנות הקטנים עולות עליהן, אוי מה הי' לנו, ולאו דוקא בשח"ו רוצים לאבד הילדים של הכלל ישראל, רק כמה מהם שח"ו מאבדים, לא להילדים לבד הדבר נוגע רק גם אל אבותיהם ואבות אבותיהם אשר בג"ע, כיון שכל הקיום אשר בעוה"ז לאבותיהם ואבות אבותיהם, הוא על־ידי הבנים ובני בנים כנ"ל, וכשהיו מכלים אותם אז גם קיום אבותיהם נגדע ר"ל, וע"ז מתפללים אבינו מלכנו חמול עלינו ועל עוללינו ועל טפינו, כי גם עוללינו וטפנו לא בנינו לבד הם רק גם אנו הם.

כל איש ישראלי מאמין שאין עוד מלבדו, כמ"ש הפירוש בספ"ק נשל"ה הק' ועוד) שלא בלבד שאין אלקים זולתו, רק שאין מציאות בעולם בכלל זולתו וכל העולם ומלואו הארת אלקות היא, לכן צריכים לתפוס כל דבר בעולם לא כדבר לעצמו רק כהארתו ית', גם הבנים ילדי ישראל אין לתפוס בדבר לעצמו, הבנים שלנו, רק שהם בריאה והתחדשות, והתגלות אלקות, עם נצחיות ישראל, גם לימוד התורה שמלמדים עם חנוקות שב"ר, אף מה שאיש אחד לומד עם חבירו, או אומר לו מוסר והדרכה אין לתפוס בדבר לעצמו שמלמדו, רק כדבר עליון התגלות אלקות, כיון שהוא התחדשות והולדה, שמתחילה לא הי' זה בן תורה או בעל מוסר ומדות, ועתה נתחדש ונעשה בן תורה מוסר ומדות, כל המלמד וכו' כאילו ילדו, וכל התחדשות ובריאה התגלות אלקות הוא, כי אין עוד מלבדו ואין דבר זולתו ית' נמצא.

לכן גם כל המעשים שהאיש ישראלי עושה ומדבר, פנימיות נפשו לד' עושה ומדברת, כי נפשו יודעת שאין עוד מלבדו והכל אלקות ועושה ומדברת הכל לו ית', רק שגופניות האדם כמו שמסתרת כל קדושת נפשו ותשוקתה לד' כן גם זאת מסתרת, שדומה להאדם שעושה ומדבר רק דברים וצרכים גופניים, גם הבקשות שאיש ישראל מבקש טובה מחבירו, נפשו בקרבו יודעת שרק ביד ד' להיטיב לה, ואיש הזה אשר מבקשת ממנו רק שליח ממנו ית' הוא, לכן להאדם נדמה שמן האיש הזה מבקש הטובה, אבל נפשו אשר בקרבו ממנו ית' מבקשת, שהוא הכל יכול והוא ית' אב הרחמן שהוא ירחם ויושיענו, וכששומעים את קול צעקת הענויים של הגדולים והקטנים שצועקים לאמוד ראטע"וועט, ראטע"וועט [הצילו, הצילו] יודעים שזהו צעקת נפשם וצעקת נפש כולנו לד' אב הרחמן ראטעוועט ראטעוועט כל עוד רוח חיים בקרבנו. ובאמת פלא הוא איך העולם עומד אחר כ"כ הרבה צעקות כאלו, בעשרה הרוגי מלכות נאמר שצעקו המלאכים זו תורה וזו שכרה ענתה ב"ק משמים אם אשמע קול אחר אהפוך את העולם למים, ועתה ילדים תמימים מלאכים טהורים אף גדולים קדושי ישראל, הנהרגים ונשחטים רק בשביל שהם ישראל, שהם יותר גדולים מן מלאכים, ממלאים את כל חלל העולם צעקות אלו, ואין העולם נהפך למים רק עומד על עומדו כאילו לא נגע לו הדבר ח"ו.

איתא בגמרא (ברכות ל"ב) מיום שחרב ביהמ"ק נפסקה חומת ברזל וכו' ולמה של ברזל דוקא, משום שכח לתפילות ישראל להרוס חומות, לכן הוצרכו לחומת ברזל, אבל בעד צעקות כאלו איך הומה גם של ברזל יכולה להתקיים, אין להבין, והלא בטח לא אנו יחידים בתפלתנו כי בטח גם אבותינו האבות ואמהות כל הנביאים ונביאות הצדיקים והצדקניות אינם נוחים ולא שוקטים בצרותינו, בטח הם רועשים ומרעישים את כל הג"ע והיכלי קודש בגודל צרותינו, בטח אין הם מתנחמים לאמור שבין כך ובין כך הכלל ישראל ישאר, כי גם בשביל איש אחד מישראל שהוא בסכנה ח"ו מחויבים לחלל שבת כדי להצילו, והלא נשמות הצדיקים כשהם בעוה"ז התפללו לא בלבד בעד הכלל רק גם בעד כל איש ישראל הפרטי, ובטח גם עתה הם מרעישים בעד כל איש ישראלי, טובתי בל עליך לקדושים אשר בארץ המה.

היוצא לנו מדברינו שאין עוד מלבדו והכל הארת אלקות, כל תולדות וכל התחדשות גם מה שלומד איש עם איש זולתו לא דבר לעצמו רק התגלות הארתו ית' היא, גם הבחירה שאיש ישראל בוחר בטוב, ממנו ית' היא כי אין עוד מלבדו, ומה להאיש לעשות שישפיע ד' בו רצון ודעת לבחור בטוב, למה נותן ד' לזה יותר שפע של רצון ודעת מלזה. האיש צריך עכ"פ להשתוקק לד' שישפיע לו ד' רצון ודעת לעבדהו, ויכשיר א"ע שיחי' ראוי לקבל אור הקדושה רצון ודעת ממרום, וכן כל זמן שחי' מרים, וכנ"ל כיון שלא היתה מצווה ועושה סימן הוא שעלייתה שעלתה לרום צדקתה היתה בתשוקה יותר חזקה ממנה, לכן היתה יכולה גם להאיר לישראל תשוקה שישתוקקו לד', ושיהיו זוכים שאורות העליונים שהמשיך להם מש"ר יזכו לקבל, כמו שכבר דברנו בשם ספ"ק שמש"ר שושבינא דמלכא שהמשיך להם אורות ממרום, אבל משנסתלקה מרים, לא הי' להם תשוקה כ"כ לכן לא זכו לקבל אורו של משה ממרום, והוצרך מש"ר להרכין א"ע אליהם כדי להעלותם בהתעוררות תשוקה מהם, ואיך הרכין עצמו להם, ע"י חטא שעשה לפי ערכו עמהם, הם התלוננו על המים, ומש"ר הכה את הסלע פעמים, אף שד' אמר ודברתם, כנודע מספ"ק כל שאינו מחויב בדבר אינו מוציא את הרבים ידי חובתן, דבשביל זה מוכרח הצדיק לפעמים לעשות איזה דבר שהוא חטא לפי ערכו כדי לזכות את הרבים ומסתמא מש"ר שב תיכף ומיד בתשובה שלימה ע"ז ואז העלה בזה גם אותם ויצאו מים רבים ושפע וישועה רבה.